

laewab summardasiwad siigaväst wette, nagu ujuwad suiged.

Öhtu joudis ja suureb linnad näitasiwad imelisud wälja. Pea ühtes, pea teises vaikas töusis tule-walgus. See näitas wälja, kui oleksiwad sädemed põlewast paberist wälja wurisend, kuida lapsed seda mängides teewad ja wiimast sädet lõstrebs nimetawad. Kuningapoeg lõi imekepannes täsi tollu, aga Idatuul täslis teda tasa olla ja ennast tugewast tema selgas finni hoida, et maha ei tulufs ja ühegi sirifutorni otfa rippuma ei jääts.

Kotkas metsas lendab liiresti, aga Idatuul lendas liiremini. Kassakas sõidab liiresti oma veisele hobuse selgas, aga Idatuul sõitis veel teistviisi.

„Nüüd wöid Himaaloja mägestikku näha“, ütles Idatuul. „Seal on Aasimaa kõige kõrgem mägi. Nüüd jõuame pea Paradiisi aida!“ Siis läänsiwickad nemad natuke õdune poolse ja pea tulsi õlismeja wissa lõhi nende waesta. Vilgimarjad ja granatõunad kaswasiwad metsas; wiinawäänide külges lõksusiwickad walged ja punased sobarad. Siin läänsiwickad nemad moha ja heitsiwad pehme rohu peale puuhkama, kus õied tuuldes nissutasiwad, kui tahaksiwad tulijaid sobralikult teretada.

„Kas oleme nüüd juba Paradiisi aidas?“ tüsikuningapoeg

„Ei ole veel!“ kostis Idatuul, „aga pea jõuame

meie senna. Kas nääd seal seda faljuseina ja pimebat foobast, kus wiinawäänid ees ripuwad, nagu rohelised afnakatted? Sealt peame meie läbi minema. — Mäesi ennast minuu laia kuue sisje; siin förwetab päike, aga üls famm eemal on pakanefilm. Vendab lind foopast mööda, siis on temal üls tiiv survi-soojas, teine tiiv talwe-filmas.

„On see see tee, mis Paradiisi aida wiib?“ tüsikuningapoeg.

Nüüd läänsiwickad nemad loopa sisje. Seal oli libe film, aga see ei festand kaua. Idatuul lautas omad tiiwad lahti, need läänsiwickad kui tulsi. — Mis foobas oli see! Suured kiwirünfad, misest wessi maha tilkus, lõksusiwickad, imelikkudes kujudes nende pea fohtas. Kord oli foobas nii litsas, et nemad sätte ja jalgade peal ronima piduwad, siis oli jälle nii forge ja lai, kui wäljas, lausa taewa all. Kord näitas foobas jälle wälja, kui furnulabel, waitse orelitorudega ja kiwistamud orelitega.

„Kas meie läheme nüüd surmateed mööda Paradiisi-aida?“ tüsikuningapoeg. Idatuul ei annud waestust, näitas aga ettepidi ja sealt särkas sinaw walgu nende waesta. — Kiwirünfad, mis nende pea fohtas lõksusiwickad, ladusiwad rohkem ja rohsem, muutsiwad ennast uduks ja näitasiwad wiimaks wälja, nagu selged walged pilwed kuupäistel. Nüüd olivid nemad senamas